

Владика Григорије: Садржај вјере је у љубави

У недељу четврту по Духовима, 2. јула 2023. године у минхенском храму Светога Јована Владимира, свету архијерејску Литургију служио је Његово Блаженство Архиепископ белгородски и ректор Кијевске духовне академије г. Силвестар уз саслужење Његовог Преосвештенства Епископа диселдорфског и њемачког г. Григорија и свештенства храма као и молитвеним учешћем верног народа.

Након јеванђеља беседио је владика Григорије, док се владика Силвестер верном народу обратио на крају свете Литургије.

У име Оца и Сина и Светога Духа. Драга браћо и сестре, данас у овај дан када славио Васкрслог Спаситеља нашег Господа Исуса Христа, увијек служимо божанску службу и читамо Свето Јеванђеље. Данашње Свето Јеванђеље говори о вјери једнога капетана и о његовој љубави према слуги његовом,

који је био насмрт болестан. Тај капетан долази пред Христа и каже Госпoде, само реци ријеч и оздравиће слуга мој. Онда сте чули како иде даље. Данас, браћо и сестре, усудићу се да ову причу тумачим на један метафоричан начин. Замислите, свако од нас је капетан и свакоме од нас је највјернији слуга болестан насмрт. Питате се, ко је мој слуга. Рећи ћу вам да имате једнога највјернијег слугу, који за вас ради чак и када ноћу спавате. Још се питате ко је то. То је ваше срце, браћо и сестре. Оно непрестано ради да бисте ви живјели, оно служи животу. Али, некада, не само физички него и духовно и душевно, из неког разлога наше срце се разболи, наше срце се успава, наше срце не ради како би требало да ради. Требало би да се тада угледамо на овога капетана. Да идемо код Госпoда и да му кажемо реци само ријеч, и оздравиће „слуга мој” – усправиће се, устаће, оживјеће духовно моје срце. И Он ће рећи увијек, ама баш увијек, нека буде живо, нека буде здраво, нека буде жив „слуга ваш”, да ви будете живи. Али, постоје одређени предуслови које прескочимо док слушамо ову причу. Један предуслов за праву и искрену молитву је смирење. Како приступа овај капетан? Он не каже ја сам капетан велике римске војске, молим Вас, оздравите мога слугу, иначе, ухапсићу Вас. Он каже Госпoде, нисам достајан да уђеш под кров мој... Хајдете, да се вратимо нашој слици! Шта ми треба да кажемо ако хоћемо да оживи „наш слуга” – наше срце? Треба да кажемо Госпoде, нисам достојан да уђеш под кров мој, нисам достојан да уђеш у моје биће али реци само ријеч и оздравиће „слуга мој”, оздравиће мој срце. И Госпoд ће увијек радосно примити нашу вјеру. Питамо вас, браћо и сестре, шта је садржај вјере, зашто је величанствен овај капетан? Зато што он није дошао и молио за себе него моли за свога слугу! Он, који, када слуга умре, врло лако и брзо може да нађу другог слугу али он је заволио овог слугу. Као што и ми треба да заволимо своје срце, као што он неће да његов слуга умре, ни ми нећемо да умре наше срце, јер ако умре наше срце онда је све умрло, као што добро знамо. Зато је у овој причи битна не само његова вјера, него је битан садржај те вјере! Шта треба да буде садржај вјере? Без чега је вјера мртва? Без љубави! Неће моћи оживјети наше срце само ако вјерујемо, него и ако љубимо! Онда ће та вјера имати садржај. Кога то треба да љубимо? Свакога! И онога који нас не љуби! Данас, браћо и сестре, у овом божанском храму, моје срце се радује из безброј разлога али највише због тога, што сам улазећи у овај храм помислио казаћу исто што и капетан, нисам достојан да уђеш под кров мој, али реци само и оздравиће „слуга мој”, реци само да се пробуди моје срце. За шта? За љубав! Према коме? Према свима, према свему!

Драга браћо и сестре, можда је инспирација за такав осјећај који желим да пренесем вама и то што данас имамо једног величанственог госта, који је

ректор духовне академије у Кијевско-печерској лаври. То је мјесто у коме се преламају све наше судбине у овом историјском тренутку, у коме се прелама судбина православља, у коме се прелама, на један шири начин, и судбина хришћанства. Ако тамо, на основу вјере, трпљења и љубави, буду жива срца оних који тамо вјерују, живе и пате, не због напада са Истока или напада са Запада, или напада вјерујућих или напада невјерујућих, него их нападају сви, и немају никога осим Бога и свога срца и свих оних који их воле. Ми смо данас, браћо и сестре, ти који треба да покажемо да их волимо. Њихови животи су угрожени, њихова светиња је угрожена. Понављам, од свих и са свих страна! Они су као младићи у ужареној пећи у Вавилону која гори али не сагорјева младиће, јер их Господ чува. За нас је, браћо и сестре, тај манастир толико важан првенствено из једног разлога, али из милион других. Навешћу вам само тај један разлог, монаси из тога манастира одвели су нашега принца Светога Саву на Свету Гору и да није било Светога Саве, као што добро знате, питање је да ли бисмо ми сада овдје постојали као народ, као хришћани, као заједница. Владика Силвестер говориће на крају службе али то што је он међу нама је велика ствар за нас, јер је он данас, као и многи који живе на том мјесту, свједок, мартир-мученик, који треба да истрпи вјером, љубављу и надом.

Данас, браћо и сестре, имам још радосних вијести за вас. Као што знате, овдје постоје правила државна, постоје правила црквена. Синоћ је у овој цркви била Скупштина од четрдесетак људи. Они су се састали и изгласали Црквени одбор у коме ће опет да служе људи као досад, и лаици и свештеници. Свештеници досад нису били у одбору и онда је Свети Сабор наше Цркве, на челу са нашим Патријархом, донио одлуку да свештеници морају бити чланови одбора, јер се око њих окупљамо. Тако ће одсад предсједник бити отац Бојан, као старјешина храма, а ту ће бити и наш стари прота Слободан Милуновић, као почасни предсједник, да му помаже у свему и да се настави континуитет и традиција који је овдје започео велики и познати прота Алекса. Надамо се да ће сви људи бити разумни и да ће схватити да нисам важан ја, није важан Бојан, Петар или Павле међу вама, него да смо једно важни сви ми заједно. А када смо то важни? Када има љубави међу нама! Када нема љубави међу нама онда смо као звоно које звечи и прапорац који јечи и ништа смо каже апостол Павле.

Још једна радосна вијест, браћо и сестре! Отац Филип је добио отпуст из Епархије аустријско-швајцарске. Био је дугогодишњи секретар тамошњег Епископа Андреја. Ми смо се спријатељили, отац Филип и ја, те сам га замолио и рекао дођи да нам помогнеш, јер си изврстан свештеник. Овдје

почивају кости његовог оца, овдје живи и његова мајка, која је узорна хришћанка у овом храму. Отац Филип је оставио и част, и власт, и старјешинство цркве Светога Саве у Бечу, и секретарску функцију, и бољу плату, те са својом породицом, супругом и дјецом, Лазаром и Милицом, дошао да нам помогне. Тврдим вам, браћо и сестре, колико ја знам да не постоји бољи састав свештеника него што ћете ви сада имати. Да ли сте ви то залужили, не знам. Да ли је то нама Бог дао што смо добри или што смо грешни, не знам, Бог зна. Отац Бојан, отац Филип, отац Илија, отац Драгиша, отац Дејан, отац Арсеније, сви су они млади и учени људи али искрени вјерници, хришћани који неће да владају, него који хоће да служе. Зато им помозите, преклињем вас, ако треба клекнућу пред вама, њима помозите. Свако ко буде устао на такве људе, нека се плаши ових ријечи које смо чули на крају таме најкрајње, шкргута и плача. Немојте никада ићи против љубави и против оних који имају вјеру. Не могу вам описати колико сам поносан, браћо и сестре! Ми јесмо капетани свога бића... Ми можемо рећи па какву ми то власт имамо, коме ја могу рећи да иде? Можеш рећи својим осјећањима, можеш рећи својим рукама, својим ногама, своме уму, можеш својој вољи, можеш своме бићу, можеш свему томе да наређујеш. Када срце замре онда не може нико да нам помогне осим Онога Који је капетану рекао иди, здрав је слуга твој! Браћо и сестре, чућете једну чудесну ријеч у Светој Литургији која гласи горе имајмо срца, горе уздигнимо срца, то увијек значи пробудимо своје срце! Оно се испуњава вјером чији је садржај љубав. Амин, Боже да тако буде!

spc.rs